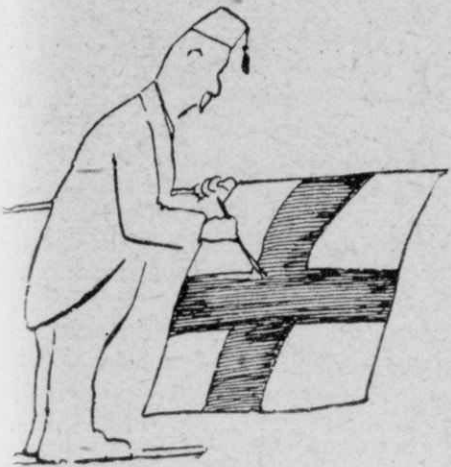

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ'

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ

*Ολοι στο χωριό, μικροί, μεγάλοι, παπάδες και πνευματικοί, γυναίκες και κορίτσια, άρρωστοι, ακόμα και γρηές, γέροι και παιδάκια της μιάς γροθιάς, με λάθαρα, αγιες εικόνες και σημαίες, φτιασμένες τη στιγμή εκείνη, πρόχειρα, γλυκά και φρούτα και σουσάμια, καρύδια, σūκα, κάστανα, ούζα, κρασιά, ροσώλια, πιοτά, τυριά και φαγητά, ό,τι καθέννας βρήκε μέσα στο σπίτι του εκείνη τη στιγμή, τρέξαν στο

Οι δασκάλοι του χωριού φτιάσαν όσο μπορούσαν γρήγορα και πρόχειρα έλληνικές σημαίες.

παπάδες και πνευματικοί, γυναίκες και κορίτσια, άρρωστοι, ακόμα και γρηές, γέροι και παιδάκια της μιάς γροθιάς, με λάθαρα, αγιες εικόνες και σημαίες, φτιασμένες τη στιγμή εκείνη, πρόχειρα, γλυκά και φρούτα και σουσάμια, καρύδια, σūκα, κάστανα, ούζα, κρασιά, ροσώλια, πιοτά, τυριά και φαγητά, ό,τι καθέννας βρήκε μέσα στο σπίτι του εκείνη τη στιγμή, τρέξαν στο

λησε ποτέ τόσο θερμά και με τόση τρεμούλα και χαρά!

Αυτοί πάλιν προσκυνούν τις αγιες εικόνες, ασπάζονται το χέρι του γέρου παπα, που ήθελε όλους να τους μεταλάβη με τα "Αγια Μυστήρια."

— Δέν είμαστε άξιοι για μεταλαβή, παπούλη μου.

— "Άξιοι και παράξιοι είστε."

Και έπειτα έν πομπή τους πήγανε στο χωριό.

Έμπρός ή αγιες εικόνες και τα λάθαρα, ο κύριος έπιλοχίας από πίσω και από κοντά ή διμοιρία του, στρατιωτικώς συντεταγμένη, και δεξιά κι' άριστερά και από πίσω ο λαός, φωνάζοντας, ζητωκραυγάζοντας, σκούζοντας από χαρά, ραίνοντας με λουλούδια τους στρατιώτες και το δρόμο, που περνούσαν, για να φέρουν την έλευθερία στο χωριό!...

Και ή νιναϊκες φορτωμένες με λουλούδια...

χωριού την είσοδο, να ιδούνε τον έλληνικό στρατό να μ' ταΐνη.

Από το πρωί ο άγροφύλακας λαχανιασμένος και χαρούμενος, ήρθε να τους αναγγείλη ότι φανήκανε οι Έλληνες στο άντικρυνό θουνό και ότι έφύγανε οι Τουρκοί, που είχαν πιάσει τις άπέναντι όροσειρές, σκοπεύοντας ν' άντισταθούν εκεί πέρα.

Ένα «ζήτω» δυνατό άκούστηκε από όλες του χωριού τις γειτονιές, χτυπήσαν ή καμπάνες κι' ο κόσμος έτρεξε, άλαλιασμένος από την χαρά του, παίρνοντας ό,τι μπροστά του βρήκε πρόχειρο για να προσφέρη στους έλευθερωτάς, ντυμένοι όπως ήσανε, μεγάλοι και μικροί, παπάδες και πνευματικοί, γυναίκες και κορίτσια, άρρωστοι και γρηές, γέροι και παιδάκια της μιάς γροθιάς...

— "Έρχονται οι Έλληνες, παιδιά!

— Χριστός Άνέστη, χωριανοί!...

Οι δασκάλοι κ' ή δασκάλες φτιάσαν σημαίες πρόχειρες έλληνικές, ζωγραφίζοντας μαβιούς σταυρούς με λουλάκι ή με μελάνι σε κουρτίνες άσπρες και τραπεζομάνδηλα, και τα κορίτσια κόβανε λουλούδια από τις γλάστρες και τους μικρούς κήπους των σπιτιών: γερανία, άγιοδημητριάτικα, τσιτσέκια, κατιφέδες...

Έμπρός - έμπρός έπήγαινε ο γέρων ιερέυς, κρατώντας στο χέρι του το δυσκοπότερο τρεμουλιαστά από τη μεγάλη των Άχράντων Μυστηρίων δύναμι, που τάβγαζε στο δρόμο για να κοινωνήση το στρατό, τρεμουλιαστά άπ' τη συγκίνηση, τρεμουλιαστά από τη χαρά του, που έζησε να ιδή στα τελευταία του έλληνικό στρατό στο χωριό κι' έλευθερία στη χώρα...

Οι παπάδες φορώντας τα ιερά τους άμφια, κρατούσαν ψηλά τις αγιες εικόνες.

Και να τους που πλησιάζουε. Άγγελοι είνε οι άνθρωποι!...

Μιά διμοιρία εϋζωνικού, υπό έν έπιλοχία, που άπεσπάσθη άπ' τον άλλον, τον προελαύνοντα στρατό, για να καταλάβη το χωριό και να καθάριση το μέρος από τον έχθρό.

Κοκκίνιζαν λουλουδιαστά τα φέσια τους, άνέμιζαν τα άσπρα των εϋζώνων φαρδομάνικα ώσαν φτερά άγγέλων και κυμάτιζε ή φουστανέλλα ή πολύπτυχη, δίνοντας άέρα στην περπατησιά και λύγισμα και λεβεντιά στο σώμα...

Με τί χαρά που τους δέχτηκαν, με τί συγκίνηση που τους είδαν! Τί άγκαλιές, τί δάκρυα και τί φιλήματα ήσαν εκείνα, διψασμένα και ζεστά, κόσμου που αιώνας τους περίμενε, τί διαχύσεις και χαρές! τί ώρες άλησμόνητες!...

Όυτε ή μάνα τους δέν τους έφί...

Ο Μιλτιάδης ήταν Άθηναίος στρατηγός.

Και ή νιναϊκες φορτωμένες με λουλούδια... δεξιά κι' άριστερά και από πίσω ο λαός, φωνάζοντας, ζητωκραυγάζοντας, σκούζοντας από χαρά, ραίνοντας με λουλούδια τους στρατιώτες και το δρόμο, που περνούσαν, για να φέρουν την έλευθερία στο χωριό!...

Έγινεν ή δεξίωσις στη μεγάλη του σχολείου αίθουσα.

Κι' άπάνω, εκεί στο πανηγύρι, ή δασκάλες και οι δασκάλοι του χωριού σκεφθήκανε να κάνουν μιά σχολική επίδειξη για να δείξουν στους έλευθερωτάς πόσον αυτοί δουλεύανε για την πατρίδα, άφανείς και άγνωστοι, στο λησμονημένο και άπόμερο και φτωχό αυτό χωριό, σφυρηλατούντες τις γενεές στην Έθνική Ίδέα, και προετοιμάζοντας αυτές, για την μεγάλη, της άπελευθέρωσης ήμέρα...

Ηθελαν να δείξουν κι' αυτοί στους αντιπροσώπους της έλευθέρως πατρίδος, ότι δέν έπαψαν άγωνιζόμενοι, στον κύκλο του καθένας, για να προετοιμάσουν την ήμέρα την σημερινή, σιωπηλώς, με πόνο, με πόθο και με μέθοδο.

Και βάλαν τα παιδιά και κάθησαν, διέταξαν προσοχή και ήσυχία και άρχισαν να τα ρωτούν για όλους τους μεγάλους άνδρες της ιστορίας της έλληνικής, για όλα τα μεγάλα γεγονότα της τρισχιλιετούς, της μεγάλης πατρίδος μας, ζωής.

— Έλα έδω σύ, Νικολάου. Είπέ μας τί γνωρίζεις περι το Μιλτιάδου;

— Ήταν Άθηναίος στρατηγός, που νίκησε τους Πέρσας στον Μαραθώνα. Οι Άθηναίοι ήσαν δέκα χιλιάδες μονάχα και οι Πέρσαι τρία έκατομμύρια...

— Μπράβο! Έσύ Μιτσικέλη, τί γνωρίζεις περι Μεγάλου Άλεξάνδρου;

— Μεγάλος της Μακεδονίας και των Έλλήνων βασιληάς, που έμάζεψε όλους τους Έλληνες, τους έκανε ένα βασίλειο και κατέλαβε όλη τη Μικρά Άσία...

— Έδγε! Έσύ Μετσοβίτη, να μās πής, τί γνωρίζεις περι Βασιλείου του Βουλγαροκτόνου;

— Όταν ή πατρίδα μας ή Έλλάδα ήταν μεγάλη και είχε πρωτεύουσα την Κωνσταντινούπολιν, ο Βουλγαροκτόνος νίκησε τους Βουλγάρους, έπιασε για μιά μέρα δέκα χιλιάδες άπ' αυτούς και τόσο τους έτρόμαξε, που τους έκαμεν, έπειτα, να πάψουν πειά να ένοχλούν το έλληνικό βασίλειο.

— Καλά. Πές μας έσύ, Κίτσο Κολώνια, τί γνωρίζεις περι Άθανασίου Διάκου;

Το παιδί άπάντησε καλά.

— Πέστε μας έσείς, στο τελευταία

— Κι περι ήμου τί γρουνίζετε, πικρικαλώ;...

(Συνέχεια στη σελίδα 50)

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΠΟΥ ΤΟΝ ΚΑΤΑΡΑΣΣΗΚΕ ΜΙΑ ΜΑΓΙΣΣΑ ΝΑ ΜΗ ΠΕΘΑΝΗ ΠΟΤΕ

(Συνέχεια από τη σελίδα 41)

μπρός στις Ίσπανίδες και φώναξε από μακρυά.

— Είμαι ευτυχής, κυρίες μου, επειδή ο Θεός μου επιτρέπει να κάνω το μεγάλο ταξίδι παίρνοντας μαζί μου την γλυκειά ανάμνησι τόσο ωραίων γυναικών!...

Το κοπλιμέντο αυτό έσωσε τον Λεζέν.

Η Ίσπανίδες, που ανήκαν όλες στην άριστοκρατική τάξι, συγκινήθηκαν από την φιλοφρόνησι του βαρώνου. Κατάλαβαν άμέσως ότι ήταν ευγενής και άρχισαν να φωνάζουν:

— Πρέπει να του δοθῆ χάρις!... Πρέπει να του δοθῆ χάρις!...

Η επέμβασις τῶν ωραίων κυριῶν παρέσυρε και τὸ πλῆθος. Οἱ συγκεντρωμένοι Ἴσπανοὶ, ἄντρες και γυναῖκες, λησμόνησαν τὴν ἐχθρότητά τους ἀπέναντι τῶν Γάλλων και ἄρχισαν νὰ ζητοῦν και αὐτοὶ νὰ δοθῆ χάρις στὸν κατάδικο!... Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν νὰ ματαιωθῆ ἡ ἐκτέλεσις και νὰ μεταφερθῆ και πάλιν ὁ βαρῶνος στὴ φυλακή. Μὲ τὴν διαφορὰ ὅτι οἱ στρατιῶται, γιὰ νὰ τὸν ἐκδικηθοῦν, τὸν ὑπέβαλαν σὲ τέτοια μαρτύρια, ὥστε ὁ Λεζέν ἐπεθύμησε πολλὰς φορὰς τὸν θάνατο...

Μιὰ μέρα, ὠδήγησαν τὸν Γάλλο σιδηροδέσμιο σ' ἕνα καράβι γιὰ νὰ τὸν μεταφέρουν σὲ μιὰ ἄλλη πολιτεία. Κατὰ καλὴ του ὁμῶς τύχη, γνωρίστηκε στὸ πλοῖο μ' ἕναν ἄλλο εὐπατρίδη, ὁ ὁποῖος τοῦ ἔδωσε τὰ μέσα νὰ δραπετεύσῃ και νὰ ξαναγυρίσῃ, ὕστερ' ἀπὸ πολλὰς δραματικὰς περιπέτειας, στὴν Γαλλία.

Ὁ βαρῶνος παραιτήθηκε τότε ἀπὸ τὸν στρατὸ, ἀφοῦ ἦ κατὰστασις τῆς ὑγείας του δὲν τοῦ ἐπέτρεπε πειὰ νὰ ὑποβληθῆ σὲ νέες κακουχίαι, και ἀποσύρθηκε σὲ μιὰ ἐπαρχία. Ἐκεῖ, ἀγόρασε ἕνα χτήμα, παντρεύτηκε, ἔκανε παιδιὰ, ἀπόκτησε ἐγγόνια και δισέγγονα, ἔγινε ἐνενηντα, ἐνενηνταπέντε ἐτῶν... Καὶ ἄρχισε πειὰ νὰ πιστεύῃ κι' αὐτὸς ὅτι ἡ κατάρρα τῆς μάγισσας εἶχε πιάσει, ὅτι δὲν ἐπρόκειτο νὰ πεθάνῃ ποτὲ, ὅταν, ξαφνικὰ, κατὰ τὰ τέλη τοῦ περασμένου αἰῶνος, πέθανε μιὰ νύχτα στὸν ὕπνο του ἀπὸ συγκοπή, χωρὶς νὰ ὑποφέρῃ διόλου...

ΠΩΣ Η ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ ΚΑΤΕΚΙΗΣΕ ΤΟΝ ΑΝΤΩΝΙΟ

(Συνέχεια από τη σελίδα 14)

του και σωριάστηκε νεκρὸς μπροστὰ στὰ πόδια τοῦ Ἀντωνίου.

— Καλὰ ἔκανες, Ἔρωτα! Καλὰ ἔκανες!... ψιθύρισε ὁ Ἀντωνίος και θύθισε κι' αὐτὸς τὸ ξίφος του στὸ στήθος του. Μὰ ἐκείνη τὴ στιγμή, ἕνας ἀξιωματικὸς ἔτρεξε και τοῦ ἀνήγειλε ὅτι ἡ Κλεοπάτρα δὲν εἶχε αὐτοκτονήσει. Ἐκεῖνος τότε ζήτησε νὰ τὸν μεταφέρουν στὸ μαυσωλεῖο, ὅπου ἀναγκάστηκαν νὰ τὸν μπάσουν ἀπὸ τὸ παράθυρο, ἀνεβάζοντάς τον μὲ σκοινιά, γιὰτὶ ἡ δοῦλες τῆς Κλεοπάτρας δὲν μπορούσαν ν' ἀνοίξουν τὴν πόρτα. Ὁ γιαιτρός Ὀλυμπος μῆκε κι' αὐτὸς ἀπὸ τὸ παράθυρο στὸ μαυσωλεῖο κι' ἀκριβῶς ἐκείνη τὴ στιγμή εἶδε τὸν Ἀντωνίον νὰ πεθάνῃ στὴν ἀγκαλιὰ τῆς Κλεοπάτρας ψιθυρίζοντας:

— Δὲν ἔχω ἄδοξο τέλος! Ρωμαῖος ἐγὼ, νικῆθηκα ἀπὸ Ρωμαῖο!...

Ἡ Κλεοπάτρα τὸν ἔκλαψε εἰλικρινά, γιὰτὶ τὸν ἀγαποῦσε σ' ἀλήθεια, μὰ δὲν τολμοῦσε νὰ θγῆ ἀπὸ τὸ μαυσωλεῖο, γιὰτὶ φοβόταν τὴν ἐκδίκησι τοῦ Ὀκταβιανοῦ. Ὡστόσο ἀργὰ τὸ βράδυ, ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀξιωματικὸς τοῦ νικητοῦ, ἀνέβηκε κρυφὰ μὲ μιὰ σκάλα ὡς τὸ παράθυρο κι' ἀπὸ ἐκεῖ, κατὰφερε νὰ πιάσῃ ἀπὸ τὶς μασχάλες τὴν Κλεοπάτρα, πρὶν ἐκείνη προφθάσῃ νὰ τὸν χτυπήσῃ μὲ τὸ ἐγχειρίδιό της.

Ἐπειτα, τὴν ὠδήγησε μπροστὰ στὸν Ὀκταβιανόν, ὁ ὁποῖος τῆς ἀπέσπασε τὴν ὑπόσχεσι ὅτι δὲν θ' αὐτοκτονοῦσε.

Ἡ Κλεοπάτρα, ὅπως μᾶς λέγει ὁ γιαιτρός Ὀλυμπος, ἀπὸ τὴ στιγμή ἐκείνη ἀρρώστησε βαρεῖα και ἐπὶ μιὰ ὀλόκληρη ἐβδομάδα εἶχε μεγάλο πυρετὸ και ἀτελείωτο παραλήρημα.

Κατόπιν ἔγινε καλὰ, μὰ ἔμαθε ξαφνικὰ ὅτι ὁ Ὀκταβιανὸς εἶχε δώσει διαταγὴ νὰ σκοτώσουν τὸ γιοῦ τῆς Καισαρίωναι! Βλέποντας τότε ὅτι ἦταν πειὰ χαμένη, κλείσθηκε πάλι στὸ μαυσωλεῖο μὲ τὶς δυὸ δοῦλες της και αὐτοκτόνησε μὲ μιὰ «ἀσπίδα», ἕνα μικρὸ αἰγυπτιακὸ φειδάκι. Ὅταν ὁ Ὀκταβιανὸς ἔτρεξε στὸ μαυσωλεῖο, θρῆκε νεκρὴ τὴν Κλεοπάτρα, ἀνάμεσα στὶς δυὸ δοῦλες της ποὺ ψυχορραγοῦσαν, γιὰτὶ εἶχαν κι' αὐτὲς αὐτοκτονήσει...

Καθὼς βλέπετε λοιπὸν, ἡ ἀδιακρισίαις τοῦ γιαιτροῦ Ὀλυμπου ρίχνουν ἕνα καινούργιο φῶς στὴν τραγικὴ ἐρωτικὴ ἱστορία τοῦ Ἀντωνίου και τῆς Κλεοπάτρας.

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ

(Συνέχεια από τη σελίδα 19)

τὸ θρανίον, τί γνωρίζετε περὶ Κολοκοτρώνη;

Τὰ παιδιὰ ἀπάντησαν πάλιν μὲ μιὰ φωνή, χωρὶς νὰ κάνουν ἕνα λάθος.

Οἱ δασκάλοι θριάμβευαν.

— Ἔσεῖς τοῦ δευτέρου τοῦ θρανίου, νὰ μᾶς εἰπῆτε τί γνωρίζετε περὶ τοῦ Μάρκου Μπότσαρη;

Τὰ παιδιὰ ἀπάντησαν και ἔδω ἐπιτυχῶς.

— Μπράβο! Ἔσεῖς στὸ προτελευταῖο τὸ θρανίον, νὰ μᾶς πῆτε τί γνωρίζετε περὶ τοῦ Ὀδυσσεῶς τοῦ Ἀνδρούτσου;

Ἄνε ἐπιτυχία τῶν παιδιῶν.

Ἄξαφνα ὁμῶς και πρὶν προφτασῆ ὁ δάσκαλος νὰ ὑποβάλῃ στοὺς μαθητὰς νέον ἱστορικὸ ἐρώτημα, «τί γνωρίζετε περὶ...» κ.τ.λ., σηκώθηκε ὁ κύριος ἐπιλοχίας, σὰν λεῦκα ὑψηλός, μπαρουτοκαπνισμένος, σύνοφρος και σοβαρός.

Ὅλοι ἐνόησαν ὅτι ἤθελε στὴ σχολικὴ αὐτὴ ἐπίδειξι νὰ ὑποβάλῃ και αὐτὸς κανένα ἱστορικὸ ἐρώτημα.

Βαθειὰ σιγῆ, σιγῆ ἱερά, ἀπλώθηκε στὴν μεγάλη αἴθουσα.

Ὁ κύριος ἐπιλοχίας προχώρησε πρὸς τοὺς μαθητὰς, ἀργὰ, κυττάζοντάς τους ὄλους στὰ μάτια, ὀλίγον θλοσυρῶς, στρίβοντας τὸ κατάμαυρο μουστάκι του και μὲ εὐθύ τὸ σῶμα σὰν λαμπάδα. Ὁ κόσμος περιμένοντας τὴν ἐρώτησι, κρεμότανε ἀπὸ τὸ στόμα του.

Ὁ ἐπιλοχίας ἐστάθηκε μπρὸς στὰ μαθητικὰ θρανία και κορδωνόμενος και στρίβων πάντα τὸ μουστάκι του, ρώτησε τοὺς μαθητὰς:

— Κί πηρὶ ἱμοῦ τί γνωρίζετι πηρικαλῶ;... ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Η ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΗ ΠΡΟΣΒΟΛΗ

(Συνέχεια από τη σελίδα 33)

δία και περιφρονησι γιὰ τὸν ὕβριστή της... Καὶ ὅταν τελείωσε τὸ γραμμα, ἐτοιμαζότανε νὰ δώσῃ στὸν φίλο της τὸ τελειωτικὸ φίλημα τῆς συγγνώμης.

— Μὰ ὄχι, ἀκόμη! εἶπε γελώντας. Πρέπει νὰ διαβάσουμε και τὸ ὑστερόγραφο. Καὶ ἄρχισε νὰ διαβάξῃ:

«Λὲς δεξιὰ και ἀριστερὰ ὅτι εἶσαι εἰκοσιπέντε χρονῶν. Ὑπέθετα ὅτι εἶσαι τριανταπέντε. Κατῶρθωσα, ὁμῶς, νὰ ἐξακριβώσω ὅτι ἔχεις κλείσει τὰ σαρανταδύο. Μάλιστα, κυρία μου! Εἶσαι σαρανταδύο ἐτῶν!»

Τὸ πρόσωπο τῆς ὠραίας κυρίας Ἀγκασιτ ἔγινε ἔξαφνα κατακκόκινο ἀπὸ ἀγανάκτησι. Ἡ Μαθίλδη σηκώθηκε ὀρθια, τρέποντας ἀπὸ τὸν θυμὸ της.

— Αὐτὸ ποὺ γράφεις εἶνε ἀγένεια, προστυχία, κακοήθεια! φώναξε. Εἶσαι ἕνας συκοφάντης, ἕνας ἐλεεινός, ἕνας παληάνθρωπος!... Ἐξω! Ἐξω!

Ἐκεῖνος γονάτισε κάτω παρακαλῶντας.

Μὰ τὸν πέταξε ἔξω ἀπ' τὸ δωμάτιο οὐρλιάζοντας σὰν τίγρις, σκούζοντας σὰν ἀγριόγατα ποὺ τὴν πνίγουν.

— Ἐξω!... Ἐξω!... ΑΡΜΑΝΔΟΣ ΣΥΛΒΕΣΤΡ

ΕΝΑΣ ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ, ΕΝΑΣ ΣΚΥΛΟΣ ΚΑΙ ΜΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

(Συνέχεια από τη σελίδα 40)

στὴν ταράτσα...

Μὰ τὴν ἴδια στιγμή, ἐν' ἀπαίσιο τρίξιμο ἀκούστηκε...

Τὸ ξύλινο πλαίσιο τῆς τζαμαρίας ὑποχώρησε.

Ὁ Χόγκαν ἔβγαλε μιὰ τρομερὴ κραυγὴ, μὰ ἡ φωνὴ του σκεπάστηκε ἀπὸ τὰ τρίξιματα τῶν γυαλιῶν...

Κί ὄλα κατέρρευσαν κι' ὁ Χόγκαν ἔξαφανίστηκε μέσα στὴν μαύρη τρύπα...

Ὁ Τόμ, καθισμένος στὴν ἄκρη τοῦ ἀνοίγματος τῆς τζαμαρίας, κύτταξε περιλυπὸς κάτω τὸ χῶλλ ὅπου κοίτονταν ἄσάλευτος ἕνας σκοτεινὸς ὄγκος... Δὲν τοῦ ἄρεσε αὐτὸ τὸ τέλος τοῦ παιχνιδιοῦ... Ὡστόσο χασμουρήθηκε μ' ἀδιαφορία κι' ἄφησε νὰ τοῦ ξεφύγῃ ἡ ἐφημερίδα ποὺ στριφογύρισε μέσ' στὸ κενὸ και πῆγε κι' ἔπεσε πλάι στὸ πτώμα...

Ἄν ὁ Χόγκαν μπορούσε νὰ διαβάσῃ, θὰ ἔθλεπε ψηλά στὴν πρώτη σελίδα της, τὸ ὄνομα αὐτοῦ στὸν ὁποῖο ἀνῆκε ἡ ἐφημερίδα ἐκείνη, τὸ ὄνομα τοῦ Κρόπερ!

Μὰ ὁ Χόγκαν δὲν μπορούσε πειὰ νὰ διαβάσῃ, δὲν θὰ διάβαζε ποτὲ τίποτε...

Τὴν ἴδια στιγμή, μέσα στὸ τραῖνο μὲ τὸ ὁποῖο εἶχε ταξιδέψῃ πρὸ ὀλίγου ὁ Χόγκαν, κάποιοι ἐπιβάτης ποὺ γύριζε ἀπ' τὸ θέατρο, ἔρριξε μιὰ ματιὰ σὲ μιὰ ἐφημερίδα ἀνοιγμένη πλάι στὸν πάγκο...

Τὴν ἐπῆρε στὰ χέρια του και πρόσεξε ἕνα ὄνομα γραμμένο στὴν πρώτη σελίδα. Ἦταν τὸ ὄνομα τοῦ Χόγκαν, ὁ ὁποῖος, βυθισμένος καθὼς ἦταν στὶς σκέψεις του, εἶχε ξεχάσει τὸν «Ταχυδρόμο τοῦ Λονδίνου» μέσα στὸ τραῖνο...

ΡΑΛΦ ΠΛΟΥΜΜΕΡ